

R O M Â N I A
TRIBUNALUL CLUJ
SECȚIA MIXTĂ DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL, DE CONFLICTE DE
MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 16 Octombrie 2024

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE:

Asistent judiciar

Asistent judiciar

Grefier

Pe rol se află judecarea cauzei de Litigii de muncă privind pe **reclamant**

în
contradictoriu cu **părât** având ca obiect **calcul**
drepturi salariale.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la ordine, părțile nu se prezintă.

Tribunalul, față de lipsa părților, raportat la prevederile art. 121 alineatul (5) din Regulamentul de Ordine Interioară al Instanțelor Judecătorești, aprobat prin H.C.S.M. nr. 1375/2015, dispune lăsarea dosarului la sfârșitul ședinței când, după o nouă strigare, în ordinea listei, se va proceda conform dispozițiilor procedurale.

La apelul nominal făcut în ședință publică, la a doua strigare, părțile nu se prezintă.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier după care, procedând la verificarea competenței în conformitate cu prevederile art.131 C.pr.civ., instanța constată că este competentă general, material, teritorial în soluționarea prezentei cauze în baza art.95 pct.1 C.pr.civ. raportat la art.269 alin.1,2 C.Muncii și art.210 din Legea nr.62/2011, estimând durata cercetării la 5 termene de judecată.

Instanța, deliberând, respinge excepția nulității cererii de chemare în judecată, raportat la faptul că, conține toate elementele prevăzute de lege.

Raportat la obiectul cauzei, la problema de drept care se impune a fi dezlegată în prezenta cauză, instanța pune în discuție incidența OUG 62/2024 și reține cauza în pronunțare asupra necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție și a suspendării prezentei cauze până la soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a sesizării, dacă va fi cazul.

TRIBUNALUL,

În baza art. 396 C.proc.civ., având nevoie de timp pentru deliberare, va dispune amânarea pronunțării hotărârii judecătorești pentru data de 31.10.2024 soluția urmând a fi pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Amână pronunțarea hotărârii judecătorești pentru data de 31.10.2024.

Pronunțarea hotărârii se va face prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 Octombrie 2024.

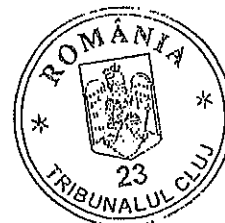
Președinte,

Asistent judiciar,

Asistent judiciar,

Grefier,

29 Octombrie 2024

R O M Â N I A
TRIBUNALUL ****
SECȚIA MIXTĂ DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL, DE CONFLICTE DE
MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. ****

ÎNCHEIERE SUSPENDARE
Ședința publică de la 31 Octombrie 2024
Completul compus din:
PREȘEDINTE ****
Asistent judiciar *****
Asistent judiciar *****
Grefier *****

Pe rol se află judecarea cauzei de Litigii de muncă privind pe reclamant *** și pe pârât ***, având ca obiect calcul drepturi salariale.

La apelul nominal făcut în ședința publică se constată lipsa părților.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier după care se constată că dezbaterile au avut loc în ședința publică din 16.10.2024, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru deliberare, în temeiul art. 396 NCPC a amânat pronunțarea hotărârii pentru data de azi 31.10.2024, când în aceeași compunere a hotărât următoarele:

INSTANȚA

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată următoarele:

I. Cu privire la admisibilitatea sesizării:

Instanța reține că potrivit art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024: „Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Potrivit art. 4 din aceeași ordonanță, dispozițiile sale se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie.

Potrivit preambulului O.U.G. nr. 62/2024, actul normativ s-a adoptat raportat la „necesitatea asigurării de urgență a unei practici judiciare uniforme și unitare - care să elimine diferențierile în materia stabilirii/plății drepturilor salariale ale personalului plătit din fonduri publice -, care își răsfrânge beneficiile atât pe planul îndeplinirii justiției în mod egal și al asigurării egalității în fața legii, cât și asupra raporturilor socio-economice (...) în considerarea rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție, consacrat prin art. 126 alin. (3) din Constituția României, republicată, de asigurare a interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești, (...) constatându-se existența unui fenomen generalizat și cu tendințe de permanentizare de practică judiciară neunitară la nivelul instanțelor judecătorești care soluționează procese privitoare la stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, precum și litigii referitoare la stabilirea și/sau

plata drepturilor la pensie și a altor prestații de asigurări sociale ale acestui personal, având în atenție necesitatea identificării unor remedii procedurale eficiente care să asigure îndeplinirea dezideratului unei practici judiciare unitare în materia supusă reglementării, dar, în același timp, să nu împietzeze asupra bunei funcționări a întregului sistem judiciar.”

În aceste condiții, deși dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024 se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, față de scopul declarat al legiuitorului avut în vedere la adoptarea actului normativ, precum și față de modalitatea de reglementare, instanța apreciază că în concepția O.U.G. nr. 62/2024 condițiile de admisibilitate pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, sunt diferite de cele prevăzute de art. 519 Cod procedură civilă.

Astfel, singura condiție de admisibilitate a unei astfel de sesizări, în materia litigiilor privind stabilirea și/sau plata drepturilor de natură salarială sau de pensie ale personalului plătit din fonduri publice, este ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea procesului, iar această chestiune de drept să nici nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Odată verificată îndeplinirea acestei condiții, sesizarea este obligatorie, având în vedere modalitatea de formulare a textului: „*completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac (...) va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.*”

Tribunalul constată îndeplinite condițiile art.2 din OUG nr.62/2024 și că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea următoarei chestiuni de drept: „Rezolvarea de principiu a chestiunii de drept constând în plata integrală printr-o singură operațiune financiară a sumelor de bani reprezentând diferența dintre salariile stabilite neplafonat prin Ordin al Ministrului Justiției pentru consilierii din sistemul de probațiune și salariile efectiv plătite”.

Dezlegarea chestiunii de drept este esențială pentru soluționarea prezentei cauze, în sensul că demersul reclamanților ar putea fi validat, în funcție și de circumstanțele litigiului, dacă se va aprecia că se poate efectua plata integrală printr-o singură operațiune financiară a sumelor de bani reprezentând diferența dintre salariile stabilite neplafonat prin Ordin al Ministrului Justiției pentru consilierii din sistemul de probațiune și salariile efectiv plătite.

În situația în care se va considera că nu se poate efectua plata sumelor de bani reprezentând diferența dintre salariile stabilite prin ordin al Ministerului Justiției general și salariile efectiv plătite, într-o asemenea manieră, soluția instanței ar fi diferită, ținând cont și de circumstanțele litigiului.

În fine, lecturând centralizatoarele privind hotărârile prealabile și recursurile în interesul legii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ și litigiilor de muncă, instanța nu a identificat nicio hotărâre privind exact chestiunile de drept care fac obiectul prezentei cauze.

II. Expunerea succintă a cauzei:

Prin cererea formulată la data de 26.03.2024, reclamanții ** în contradictoriu cu **pârâta ****** au solicitat instanței, ca prin hotărârea ce o va pronunța, să dispună obligarea pârâtei *** la plata integrală, printr-o singură plată, a sumelor de bani reprezentând diferența dintre salariile stabilite prin OMJ general nr. 1407/C/03.08.2023 și salariile efectiv plătite, începând cu data menționată în ordin până la zi, precum și la plata în integralitate a salariilor astfel stabilite în continuare, lună de lună, până la intervenirea unei modificări legale a cuantumului acestora, la toate sumele ce au rezultat din aplicarea OMJ 1407/03.08.2023 și care au fost/vor fi plătite cu întârziere, obligarea *** la actualizarea acestora cu indicele de inflație și la plata dobânzii legale penalizatoare aplicate, calculată de la data scadentă până la data plății efective.

În motivarea cererii, reclamanții au arătat că prin Sentința nr. 236/02.03.2023 a Tribunalului Timiș, definitivă prin Decizia nr. 571/22.06.2023 a Curții de Apel Timișoara, în dosarul 4466/30/2020*, s-a recunoscut dreptul consilierilor de probațiune la un salariu calculat prin raportare la un VRS de 605,225, pentru perioada 11.09.2017-la zi, cu trecerea peste plafonul prev. de art. 38 al. 6 din Legea 153/2017.

Ca urmare a acestei hotărâri judecătorești, angajatorul a emis Ordinul 1407/C103.08.2023, act administrativ prin care a stabilit acest drept salarial neplafonat pentru toți consilierii din sistemul de probațiune, în executarea acestui ordin cu caracter general emitând ulterior acte administrative individuale, cu calculele aferente per angajat.

Atât prin ordinul general, cât și ulterior prin cele subsecvente, individuale, angajatorul a stabilit salariul convenit însă, în privința plății, a stipulat că se va face când vor exista fonduri. Drept urmare, în decembrie 2023 a achitat diferențele pentru lunile august-noiembrie 2023, după care a achitat salarii diminuat cu cca 25%, pe motiv că nu are fonduri.

Au mai arătat că, prin emiterea OMJ 1407/C/03.08.2023, angajatorul nu le-a mărit salariul ci doar l-a stabilit pe cel legal convenit, la care aveau dreptul la acel moment, și, cu toate acestea, desi l-a stabilit, a decis să îl plătească parțial (diminuat cu cca un sfert din întreg), lună de lună, așa cum procedează și în prezent.

Prin inserarea acelei condiții suspensive în OMJ, cum că plata salariului convenit se va realiza când vor exista fonduri suficiente, a lipsit acest ordin de eficacitate o perioadă care nu poate fi prevăzută de destinatarul ordinului. Aceasta pentru că, îndeplinirea condiției, de a avea fonduri suficiente, depinde exclusiv de voința angajatorului, care ar trebui să ceară fonduri, precum și de voința Ministerului de Finanțe, de a transpune aceste sume în legea bugetului — ceea ce nu s-a întâmplat la finalul anului 2023, când s-a adoptat legea bugetului pentru 2024 (deși ordinul era emis din august 2023, deci se cunoșteau cheltuielile cu personalul pentru 2024). Așadar, condiția inserată în OMJ este una pur potestativă, fiind o obligație pentru angajator ce nu îl obligă, așadar nu produce niciun efect.

Or, plata muncii către salariați și a drepturilor de natură salarială stabilite prin lege, și subsecvent, stabilite prin acte administrative nu poate fi supusă unei condiții potestative din partea angajatorului, cu consecința neplății integrale a drepturilor salariale ori de câte ori angajatorul nu întocmește corespunzător bugetul, astfel încât să fie în măsură să respecte prevederile art. 161 din Codul muncii, referitoare la onorarea cu prioritate a obligațiilor salariale.

În acest context, în condițiile în care dreptul reclamanților la plata integrală a salariului neplafonat nu este afectat de vreo cauză legală de ineficacitate, nu poate fi afectat nici dreptul la acordarea sumelor cu acest titlu, cum a decis angajatorul în mod unilateral.

Codul muncii garantează caracterul obligatoriu al plății integrale a salariilor (Art. 170 Acceptarea fără rezerve a unei părți din drepturile salariale sau semnarea actelor de plată în astfel de situații nu poate avea semnificația unei renunțări din partea salariatului la drepturile salariale ce i se cuvin în integralitatea lor, potrivit dispozițiilor legale sau contractuale).

Art. 169 dispune că nici o reținere din salariu nu poate fi operată, în afara cazurilor și condițiilor prevăzute de lege (obligații de întreținere, contribuții și impozite la stat, daune constatate prin hotărâre judecătorească). Or, un Ordin de ministru (1407/2023) nu este lege, astfel încât prin acesta să poată fi operată o reținere din salariu, până la un moment ce nu este previzibil (până vor exista fonduri).

Existența sau inexistența resurselor financiare bugetare nu poate avea vreo influență asupra plății drepturilor salariale după ce ele au fost prevăzute de lege și stabilite de angajator în concordanță cu legea. A recunoaște angajatorului posibilitatea ca, după stabilirea drepturilor salariale în conformitate cu reglementările legale și hotărârile judecătorești, concomitent cu îndeplinirea atribuțiilor/prestării muncii de către angajați (practic după stabilirea obligațiilor reciproce ale angajatului și angajatorului), să fie exonerat de plata salariilor de scuza aprobării unui buget de venituri mult inferior celui necesar pentru respectarea obligațiilor salariale, ar însemna practic recunoașterea/acceptarea muncii forțate (în echivalentul salariului reținut), cu consecința golirii de conținut a principiilor sistemului de salarizare enunțate de art. 6, lit. a, b, g, din Legea 153/2017: principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme de forță legii (așadar nu pot fi făcute rețineri pentru un termen nedeterminat printr-un ordin de ministru); principiul nediscriminării (restul personalului din justiție primește lună de lună salariile stabilite prin acte administrative, conform legii, indiferent de bugetul aprobat) și principiul transparenței mecanismului de stabilire a drepturilor salariale, în sensul asigurării predictibilității salariale pentru personalul din sectorul bugetar.

Întrucât art. 40 alin.2, lit. c) și art. art. 161 din Codul muncii dispune că angajatorul este obligat să acorde salariaților toate drepturile ce decurg din lege, plata salariilor urmând a fi făcută înaintea oricăror alte obligații de plată a angajatorului, solicităm admiterea acțiunii astfel cum a fost formulată.

Prin *întâmpinarea* formulată, pârâta *****, a solicitat să li se pună în vedere reclamanților să își precizeze acțiunea în ceea ce privește perioada pentru care se solicită plata sumelor de bani reprezentând diferențele de drepturi salariale și a solicitat să se constate nulitatea cererii de chemare în judecată, iar pe fondul cauzei a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.

***** nu i se poate reține o culpă în ceea ce privește plata cu întârziere/neplata salariului majorat, avându-se în vedere că în bugetul instituției nu existau la data emiterii OMJ nr. 2100/C/26.10.2023, respectiv a OMJ nr. 2410/C/08.12.2023 fondurile necesare, aspect menționat chiar în cuprinsul acestor acte administrative.

Mai mult, în speța de față, obținerea fondurilor nu ar fi posibilă fără emiterea în prealabil a actului administrativ care să justifice necesitatea realizării acestui demers.

Astfel, după emiterea ordinului, *** a realizat demersurile administrative necesare pentru obținerea fondurilor. Astfel, ***, în calitate de ordonator terțiar de credite, a efectuat calculul drepturilor salariale cuvenite personalului de probațiune și a solicitat necesarul de fonduri pentru plata acestora, potrivit dispozițiilor art. 21 alin. (8) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice „Ordonatorii de credite prevăzuți la alin. (1) și (3) au obligația de a fundamenta, justifica și utiliza, în condiții de legalitate, regularitate, economicitate, eficiență și eficacitate, creditele bugetare repartizate din bugetele lor instituțiilor subordonate și altor beneficiari ai acestor fonduri”.

Așadar, *** în calitate de angajator, a oferit MJ, în calitate de ordonator principal de credite, informații cu privire la plățile ce se impuneau a fi realizate și estimarea sumelor necesare a fi incluse în bugetul **** pentru plata drepturilor cuvenite.

Ca urmare a comunicării sumelor în mod oficial, prin circuitul financiar-bugetar prevăzut de Legea nr. 500/2002, Ministerul Justiției a realizat la rândul său demersuri pentru obținerea fondurilor necesare angajatorului, prin includerea acestora în buget în vederea plății, în acord cu dispozițiile din actul normativ ante-menționat.

La finalul anului 2023, **** a înaintat Ministerului Justiției proiectul de buget prin care a solicitat sume suficiente pentru plata integrală a drepturilor salariale majorate cu VRS 605,225 lei. (A se vedea în acest sens, Nota de fundamentare privind proiectul bugetului **** pe anul 2024, înregistrată cu nr. 3/3838/30.10.2023 și transmisă Ministerului Justiției, prin corespondență electronică).

În acest document, se poate observa că pentru Titlul I „Cheltuieli de personal” s-a solicitat pentru anul 2024 suma de 367.642 mii lei (adică, 367.642.000 lei), la pagina 4 din notă regăsindu-se și motivația pentru majorarea cheltuielilor de personal față de anul 2023.

Astfel, se precizează că unul dintre motivele care determină majorarea cheltuielilor de personal este „acordarea VRS 605,225 conform actului administrativ aprobat de persoanele abilitate.”

Angajatorul si-a îndeplinit obligația de diligență de a previziona un buget în acord cu nevoile reale ale instituției și cu actele administrative de majorare a salariilor, însă, în fapt, sumete solicitate nu au fost obținute.

Ordonatorul principal de credite a informat *** prin adresa nr. 4/84788/29.12.023 cu privire la insuficiența fondurilor în bugetul aprobat pe anul 2024 pentru plata drepturilor salariale majorate.

În cursul anului trecut, directorul general al *** în calitate de ordonator terțiar de credite, învederând creșterea cheltuielilor de personal ocazionate de emiterea ordinelor de acordare a VRS 605,225 lei, pe fondul insuficienței sumelor din buget, a luat decizia de a nu scoate la concurs posturile vacante de consilier de probațiune, finanțarea aferentă acestor posturi fiind utilizată pentru plata diferențelor de drepturi salariale aferente perioadei august-noiembrie 2023. Așadar, s-a luat o decizie în acord cu legea, apreciindu-se că în ierarhia priorităților, rezolvarea problemelor salariale are întâietate în fața ocupării posturilor vacante.

În ceea ce privește capătul de cerere privind obligarea pârâtei *** la plata diferențelor de drepturi salariale actualizate cu indicii de inflație, respectiv dobânda legală penalizatoare, a solicitat să fie respinse ca neîntemeiate în baza principiului de drept accesorium sequitur principale.

III. Punctul de vedere al completului de judecată:

Pretențiile nu par a fi fondate, având în vedere ca scopul acestor pretenții este acela de a se obține pe cale judecătorească, diferențele salariale deja stabilite printr-un ordin administrativ al ordonatorului principal de credite, însă, printr-o singură plată, eludând-se dispozițiile actelor normative ce instituie plata eșalonată a diferențelor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești.

Ordinul reprezintă o dovadă concretă de recunoaștere a acestor drepturi din partea ordonatorului de credite, iar eficiența lui, în executarea voluntară a obligației de către ordonatorul principal de credite nu este pierdută, din moment ce acesta din urmă este ținut să includă dispozițiile ordinului în cererile de alocare bugetară conform procedurii Legii 500/2002.

Potrivit art. 14 alin. 2 din Legea 500/2002, nicio cheltuială din fondurile publice nu poate fi angajată, ordonată și plătită dacă nu este aprobată potrivit legii și nu are prevederi bugetare.

Dincolo de acest punct de vedere preliminar, urmează ca la deliberare, în funcție de soluția pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție asupra chestiunii de drept, de probe administrate pe parcursul procesului și de toate circumstanțele litigiului, să fie pronunțată soluția în cauză.

Față de cele expuse mai sus, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024, constatând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de acest act normativ, tribunalul va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „Rezolvarea de principiu a chestiunii de drept constând în plata integrală printr-o singură operațiune financiară a sumelor de bani reprezentând diferența dintre salariile stabilite neplafonat prin Ordin al Ministrului Justiției pentru consilierii din sistemul de probațiune și salariile efectiv plătite”.

În baza disp. art. 4 din OUG nr. 62/2024 coroborat cu disp. art. 520 alin. 2 CPC, se va suspenda soluționarea prezentei cauze până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept de mai sus.

Prezenta încheiere se va comunica către Înalta Curte de Casație și Justiție prin adresă și se aduce la cunoștința conducerii Secției mixte de contencios administrativ, conflicte de muncă și asigurări sociale din cadrul *** și se va comunica prin e-mail către curțile de apel și tribunalele din țară.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII DISPUNE

În temeiul art. 2 alin 1 din OUG nr. 62/2024 sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept: „Rezolvarea de principiu a chestiunii de drept constând în plata integrală printr-o singură operațiune financiară a sumelor de bani reprezentând diferența dintre salariile stabilite neplafonat prin Ordin al Ministrului Justiției pentru consilierii din sistemul de probațiune și salariile efectiv plătite”.

În baza disp. art. 4 din OUG nr. 62/2024 coroborat cu disp. art. 520 alin. 2 CPC, suspendă soluționarea prezentei cauze privind pe reclamanții ** în contradictoriu cu pârâta ** până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept de mai sus.

Dispune comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, curțile de apel și tribunalele din țară a prezentei încheieri.

Cu drept de a formula recurs pe toată durata suspendării. Recursul se depune la Tribunalul ***.

Pronunțată azi, 31.10.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Președinte,

Asistent judiciar,

Asistent judiciar,

Grefier,

*Red.tehn. ***/29 ex./16.12.2024*